



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Fast Money s.r.o.**, se sídlem Masarykova 413/34, Brno, zastoupen JUDr. Janem Havlíčkem, Ph.D., advokátem se sídlem Masarykovo nám. 110/64, Jihlava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2017, č. j. 20207/17/5300-22441-708274, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 8. 2019, č. j. 30 Af 47/2017 – 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj pěti platebními výměry ze dne 23. 5. 2016 vyměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2014 a září až prosinec 2014 ve výši 0 Kč (oproti původně tvrzeným nadměrným odpočtům za tato zdaňovací období). Žalobce podle správce daně neprokázal splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně podle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a to, že přijatá zdanitelná plnění byla použita pro uskutečnění žalobcovy ekonomické činnosti.

[2] Žalovaný k žalobcovým odvoláním rozhodnutí finančního úřadu potvrdil a odvolání zamítl.

[3] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji zamítl. Konstatoval, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné. Skutečnosti specifikované na s. 8 a 9 rozhodnutí (bod 25) evokují spíše šetření ohledně možného zapojení žalobce do daňového podvodu a při posuzování prokázání, že přijaté plnění bylo použito v rámci uskutečňování ekonomické činnosti, blíže nepomohou; mohly však podle krajského soudu opodstatnit primární pochybnosti žalovaného, které jej vedly k prověření daných plnění. Soud hodnotil vzniklé pochybnosti jako oprávněné.

[4] Skutečnost, že svědkyně Č. potvrdila realizaci stavebních prací, přímo nesouvisí s otázkou, zda žalobce použil přijatá zdanitelná plnění v rámci uskutečňování své ekonomické činnosti. Při hodnocení výpovědí dospěly daňové orgány ke správnému závěru, že jimi nebylo prokázáno splnění podmínek § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že žalobcem předložené listiny, ani provedený výslech citované svědkyně nijak neprokazují, že přijatá zdanitelná plnění použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Žádná z dostupných listin nedokládá provedení konkrétně specifikovaných prací co do jejich rozsahu v konkrétním termínu pomocí dotčených přijatých zdanitelných plnění, nebyly k nim doloženy žádné výkazy, stavební deník apod. Žalobce tak nedoložil, resp. neprokázal, k jakým konkrétním uskutečněným zdanitelným plněním se přijatá zdanitelná plnění vztahují. Jinak řečeno nelze zjistit, zda např. nakoupený benzín (bez doložených knih jízd) byl použit k uskutečňování ekonomické činnosti žalobce, stejně jako stavební materiál, že byl použit právě pro stavbu v Popůvkách u Brna. Žalobce tedy neprokázal, že přijatá zdanitelná plnění použil při své podnikatelské činnosti, neboť nepředložil takové důkazní prostředky, které by jednoznačně propojily přijatá plnění s jeho ekonomickou činností.

[6] Podle soudu byla daňová kontrola zahájena řádně. Z protokolu o zahájení kontroly je bezpochyby zřejmé, jaké povinnosti daňového subjektu měly být předmětem kontroly a v jakém rozsahu budou tyto povinnosti prověřovány. Daňovou kontrolu bylo možno zahájit před vyměřením daně, a to i tehdy, nemá-li správce daně žádné konkrétní pochybnosti o tvrzené daňové povinnosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (stěžovatel) brojí kasační stížností proti rozsudku krajského soudu a navrhuje jeho zrušení.

[8] Stěžovatel v průběhu daňové kontroly i odvolacího řízení konzistentně tvrdil a prokázal, že v případě sporných přijatých zdanitelných plnění se jednalo o materiál nezbytný pro zhotovení díla (stavby) na pozemku parc. č. 709/19 v k. ú. Popůvky u Brna. Stěžovatel na základě smlouvy o dílo realizoval pro společnost TARENT TRADING s. r. o. stavbu domu, vč. vybavení. Stěžovatel doložil též fotografie díla – opěrné zdi a parkovacího místa, k jejichž realizaci byl použit nakoupený materiál. Stěžovatel doložil, že přijatá zdanitelná plnění byla použita pro jeho ekonomickou činnost. Z výpovědi svědkyně vyplývá, že došlo k faktické realizaci díla, z čehož je zřejmé, že stěžovatel musel dotčený materiál použít k realizaci tohoto díla. Krajský soud nesprávně uvedl, že prokázání realizace prací přímo nesouvisí s otázkou použití přijatých plnění k uskutečňování

ekonomické činnosti. Podle názoru stěžovatele předložené důkazní prostředky a výpověď L. Č. prokázaly faktickou realizaci zdanitelného plnění, a tedy i to, že přijatá zdanitelná plnění byla použita pro účely uskutečňování zdanitelného plnění na výstupu, tj. pro ekonomickou činnost stěžovatele.

[9] Krajský soud se nezabýval žalobními námitkami k jednotlivým zjištěním obsaženým v bodu 25 rozhodnutí žalovaného („skutečnosti, které žalovaný považuje za důvodné“), a tedy posouzením toho, zda se vůbec jedná o prokázané skutečnosti v rámci daňového řízení, které v konečném důsledku mohou opodstatnit pochybnosti žalovaného. Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu z tohoto důvodu nepřezkoumatelný. Krajský soud nadto tyto skutečnosti posoudil jako jakási doplňková zjištění, což je však v příkrém rozporu s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, který je považoval za důvody, pro které nebyl uznán nárok na odpočet.

[10] Současně je stěžovatel toho názoru, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní námitky, resp. některé námitky neposoudil vůbec.

[11] Stěžovatel trvá na tom, že daňová kontrola byla zahájena nezákonně. Oprávnění správce daně zahájit daňovou kontrolu před vyměřením daně je vázáno na striktní a jasné vymezení důvodů a pochybností, které jej vedou k předpokladu, že v řízení bude probíhat rozsáhlé dokazování, a proč tedy nelze využít postup k odstranění pochybností. Takové důvody a pochybnosti však správce daně v protokolu o zahájení daňové kontroly nevymezil. Ve stěžovatelově případě neexistovaly žádné důvody pro zahájení daňové kontroly. Správce daně pouze konstatoval, že předpokládá rozsáhlé dokazování. Žalovaný důvody pro zahájení daňové kontroly stěžovateli výslovně sdělil až v rozhodnutí o odvolání (bod 19), a to že stěžovatel vykázal nadměrný odpočet. Takový důvod však není relevantní.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud při posouzení žaloby postupoval správně, adekvátně a přezkoumatelně. Odkazuje na své vyjádření k žalobě a rozhodnutí o odvolání. Stěžovatel unesl prvotní důkazní břemeno, správci daně však vznikly pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti a úplnosti předložených dokladů, přičemž tyto pochybnosti řádně vyjádřil ve výzvách k prokázání skutečností. Předložené důkazy neprokázaly, že stěžovatel přijatá plnění použil v rámci uskutečňování své ekonomické činnosti. Rozhodnutí o odvolání ani rozsudek krajského soudu nejsou nepřezkoumatelné. Žalovaný zdůrazňuje, že důvodem pro nepřiznání nároku na odpočet bylo neunesení důkazního břemene, nikoli existence „důvodných skutečností“, jak uvádí mylně stěžovatel.

[13] K námitce nezákonného zahájení daňové kontroly žalovaný uvádí, že správce daně není při zahájení povinen disponovat konkrétními podezřeními či pochybnostmi o řádném splnění daňové povinnosti.

[14] Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci

[15] Kasační stížnost splňuje formální náležitosti požadované zákonem, je přípustná a projednatelná.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

III.a) Zákonnost zahájení daňové kontroly

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami zpochybňujícími zákonnost zahájení daňové kontroly. Stěžovatel zastává názor, že provedení daňové kontroly před vyměřením daně je vázáno na striktní a jasné vymezení důvodů a pochybností vedoucích k zahájení daňové kontroly. Neuvedl-li správce daně žádné pochybnosti a důvody pro zahájení daňové kontroly, byla podle stěžovatele taková kontrola nezákonná.

[18] Tato kasační námitka není důvodná.

[19] Ústavní soud ve stanovisku pléna ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, konstatoval, že daňová kontrola je institutem s preventivním významem, který je nedílnou součástí správy daní. Jde o jeden z rozhodujících právních institutů k dosažení cíle řízení a k omezení daňových úniků. Legitimním cílem v případě daňové kontroly je veřejný zájem státu na řádném zjištění a stanovení daní zakotvený v § 1 odst. 2 daňového řádu. Omezení osobní sféry jednotlivce při realizaci daňové kontroly správcem daně je nutno posuzovat z hlediska principu přiměřenosti v každém konkrétním případě tak, aby byl vyloučen svévolný postup správce daně. Jak však zdůraznil Ústavní soud, za svévoli nelze bez dalšího považovat, s ohledem na účel daňové kontroly, postup, při němž při zahájení či průběhu daňové kontroly neexistuje důvodné podezření řádného neplnění povinností daňového subjektu. Jinými slovy řečeno, při zahájení daňové kontroly není třeba, aby správce daně disponoval konkrétními pochybnostmi stran správnosti daňové povinnosti určitého daňového subjektu.

[20] S ohledem na kasační argumentaci pak soud připomíná, že daňový řád nečiní žádný rozdíl mezi daňovou kontrolou zahájenou před (prvním) vyměřením a po vyměření daně. Z textu ani účelu daňového řádu nevyplývá, proč by pro zahájení preventivní daňové kontroly, bylo na rozdíl od kontroly následné, třeba konkrétních pochybností o výši daňové povinnosti. Takový výklad daňového řádu nenachází odraz ani v rozhodovací praxi správců daně, ani v judikatuře (srov. např. rozsudky ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Ans 11/2013-31, body 24-25, a ze dne 10. 9. 2014, č. j. 1 Afs 107/2014-31, bod 26, nebo výše citované stanovisko Ústavního soudu).

[21] Odlišný závěr nelze dovodit ani ze stěžovatelem odkazovaného rozsudku ze dne 19. 3. 2015, č. j. 10 Afs 215/2014 – 40. V něm Nejvyšší správní soud naopak i v případě daňové kontroly prováděné před prvotním vyměřením daně plně aproboval obecné závěry vyplývající ze stanoviska Ústavního soudu a konstatoval, že ani při zahájení preventivní daňové kontroly není třeba vyjádřit konkrétní pochybnosti a důvody, pro které správce daně hodlá provádět daňovou kontrolu. Skutečnost, že v tehdy projednávané věci správce daně v protokolu o zahájení daňové kontroly zmínil důvody, pro které předpokládá rozsáhlejší dokazování (bod 12 citovaného rozsudku), nemají na shora uvedený závěr žádný vliv.

[22] Zahájení daňové kontroly proto v dané věci nelze považovat za nezákonné z důvodu neuvedení pochybností, které po podání daňových přiznání vznikly správci daně. Právní posouzení této otázky provedené krajským soudem bylo správné. Jiné vady související se zahájením a prováděním daňové kontroly stěžovatel nenamítal.

III.b) Prokázání nároku na odpočet

[23] Nejvyšší správní soud předesílá, že rozsudek krajského soudu netrpí namítanou vadou nepřezkoumatelnosti.

[24] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud vůbec neposoudil některé žalobní námitky. Vzhledem k tomu, že jde o obecné kasační tvrzení bez bližšího upřesnění, o které žalobní námitky se mělo jednat, konstatuje k tomu kasační soud v téže míře obecnosti, že krajský soud se přezkoumatelně vypořádal s veškerou žalobní argumentací.

[25] Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný též proto, že se nevěnoval jednotlivým „skutečnostem, které žalovaný považuje za důvodné“ (viz bod 25 rozhodnutí žalovaného). Ani tato námitka není důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud připomíná svou konstantní judikaturu, podle které soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Stěžovateli tedy nelze přisvědčit v tom, že by se soud musel výslovně věnovat každé, byť i jen marginální či pro věc nerelevantní námitce, kterou žalobce vznese ve své žalobě (srov. rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudek ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013 - 125).

[27] Krajský soud při vypořádání žalobní námitky zpochybňujícími jednotlivé skutečnosti uvedené v bodu 25 rozhodnutí žalovaného postupoval plně v souladu se shora citovanými východisky. Uvedl, že tyto skutečnosti nemohou být relevantní při posuzování nároku na odpočet daně a že mohly sloužit k odůvodnění pochybností správce daně. Vzhledem k tomu, že předmětem sporu mezi účastníky řízení je právě prokázání splnění zákonných podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně, považuje Nejvyšší správní soud shora uvedené vypořádání provedené krajským soudem za dostatečné. Uvedl-li totiž krajský soud, že tyto skutečnosti nemohou závěru o neprokázání nároku na odpočet sloužit, bylo by nadbytečné, aby se jejich podstatou podrobněji zabýval.

[28] Co se týče věcného posouzení této žalobní námitky, lze stěžovateli přisvědčit, že skutečnosti uvedené v bodu 25 rozhodnutí o odvolání nepřispívají srozumitelnosti rozhodnutí žalovaného. Bez jakékoli návaznosti na provedené dokazování zde žalovaný uvádí seznam skutečností v řízení dříve nezdůrazňovaných a zejména nesdělených stěžovateli. Rozhodně je tedy není možno považovat za skutečnosti, které daňové orgány vedly k závěru o neunesení důkazního břemene. Stejně tak ale zjevně nešlo o skutečnosti, na jejichž základě bylo zpochybněno tvrzení stěžovatele v daňových přiznáních o existenci nároku na odpočet DPH, neboť správce daně nikdy v průběhu daňové kontroly (ani žalovaný v odvolacím řízení) stěžovatele s těmito pochybnostmi neseznámil a nevyzval jej k jejich vysvětlení. Jak poukázal krajský soud, mohlo se jednat o jisté indicie, které vedly daňové orgány k prověření daňových tvrzení stěžovatele. V odůvodnění rozhodnutí však byly uvedeny zcela nadbytečně – jak již soud uvedl výše, nebylo třeba, aby správce daně zdůvodňoval, jaké skutečnosti jej vedly k provádění daňové kontroly. Tím spíše pak bylo nadbytečné takové skutečnosti uvádět v rozhodnutí o odvolání.

[29] I přesto, že bod 25 rozhodnutí žalovaného působí v kontextu dalšího odůvodnění nekonzistentně, shoduje se Nejvyšší správní soud s krajským soudem, že z rozhodnutí o odvolání srozumitelně vyplývají důvody, pro které nebyl stěžovatel oprávněn uplatnit si tvrzený nárok na odpočet daně, a to neunesení důkazního břemene stran prokázání

podmínky dle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty (tedy použití přijatého zdanitelného plnění pro vlastní ekonomickou činnost daňového subjektu).

[30] Stěžovatel dále namítá, že unesl své důkazní břemeno stran prokázání skutečnosti, že dotčená přijatá zdanitelná plnění použil pro uskutečňování své ekonomické činnosti.

[31] Nejvyšší správní soud k této kasační námitce nejprve připomíná, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Podle § 92 odst. 3 zákona daňového řádu totiž *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně přdestře, prokáže-li tato tvrzení důkazními prostředky (zejména účetnictvím a daňovými doklady), ledaže správce daně prokáže, že ve vztahu k těmto tvrzením jsou předložené důkazy daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné.

[32] Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, podle něhož *je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování* v tomto ustanovení dále vyjmenovaných plnění. Naplnění dalších zákonem předpokládaných podmínek pro uplatnění odpočtu daně na vstupu (obsažených v § 73 zákona o dani z přidané hodnoty) není mezi účastníky řízení sporné.

[33] V souzené věci to tedy znamená, že stěžovatel, chtěl-li uplatnit nárok na odpočet DPH, byl povinen tvrdit a prokázat, že přijatá zdanitelná plnění použil v rámci svých ekonomických činností.

[34] Stěžovatel uskutečnění přijatých zdanitelných plnění za daná zdaňovací období prokázal formálně bezvadnými daňovými doklady. Správce daně vyzval stěžovatele v rámci probíhající daňové kontroly (výzvy ze dne 29. 9. 2014 a 8. 9. 2015), aby v případě zde vymezených přijatých zdanitelných plnění (jejichž předmětem byl stavební materiál, elektronika, nábytek a další interiérové doplňky, dekorace atd., pohonné hmoty atd.) prokázal, že byla použita v rámci ekonomické činnosti pro uskutečňování plnění podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Správce daně stěžovatele vyzval, aby k jednotlivým přijatým daňovým dokladům doložil související vydané faktury, popřípadě tzv. skladovou evidenci a knihu jízd. Na tyto výzvy stěžovatel nereagoval. Dne 23. 6. 2015 provedl správce daně výslech svědkyně L. Č., která provádění uvedených stavebních prací potvrdila.

[35] Stěžovatel následně ve vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění uvedl, že veškerý stavební a drobný režijní materiál byl použit na výstavbu a související činnosti domu ve vlastnictví společnosti EURO INVESTMENT COMPANY s.r.o. Fakturaci těchto stavebních prací a související DPH na výstupu nebylo možno dosud uskutečnit z důvodu nedokončení stavby a nemožnosti jejího předání investorovi. Dokončení a kolaudace jsou naplánovány na rok 2016, ve kterém bude celé stavební dílo. Smlouvu o dílo uzavřenou mezi společností TARENT TRADING s.r.o. a stěžovatelem měl správce daně k dispozici již z daňové kontroly na jiné zdaňovací období (květen 2014).

[36] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s posouzením krajského soudu a správních orgánů, že se stěžovateli nepodařilo prokázat, že by přijatá zdanitelná plnění použil v rámci své ekonomické činnosti.

[37] Soud nezpochybňuje, že stěžovatel prokázal faktickou realizaci prací spočívajících ve zhotovení díla (stavby) na pozemku parc. č. 709/19 v k. ú. Popůvky u Brna (opěrná zeď a parkovací místo) prováděného na základě smlouvy o dílo ze dne 16. 4. 2014 uzavřené se společností TARENT TRADING s. r. o. Soud však připomíná, že v souzené věci faktická realizace tohoto zdanitelného plnění nebyla zpochybněna. Správce daně po stěžovateli požadoval prokázat, že jím přijatá zdanitelná plnění (na základě přesně vymezených daňových dokladů) byla použita pro stěžovatelovu ekonomickou činnost. Na jedné straně tedy existují přijatá zdanitelná plnění (prokázáno předložením zjednodušených daňových dokladů a účetnictvím), na druhé straně stavební práce provedené stěžovatelem, chybí zde však důkazní prostředky, které by osvědčily vztah mezi těmito dvěma skupinami plnění, a tedy i stěžovatelovo tvrzení, že plnění přijatá na základě uvedených daňových dokladů byla použita právě pro realizaci dotčených stavebních prací. Lze se tedy plně ztotožnit se závěrem krajského soudu, že žádný ze stěžovatelem předložených dokladů nedokládá provedení konkrétně specifikovaných prací co do jejich rozsahu v konkrétním termínu pomocí dotčených přijatých zdanitelných plnění. Lapidárně řečeno, stěžovatel neprokázal, že právě pomocí sporných přijatých zdanitelných plnění (právě těchto konkrétních a nikoli žádných jiných) realizoval tvrzené stavební práce.

[38] Nelze pominout, že předmětem přijatých plnění nebyl pouze stavební materiál (u nějž by se dalo předpokládat pro využití pro ekonomickou činnost spočívající v provádění stavebních prací), ale též další spotřební zboží (mobilní telefony Apple iPhone, slunečník, vanová baterie, televize, obrazy, výměna oleje a brzdových destiček, snímač tepové frekvence, složení a zapojení domácího kina, dekorační kůra, provázek, dekorativní rámeček, vůně do sušičky, cigarety, vánoční výzdoba, trouba, mikrovlnná trouba, atd.), u kterého pak nelze spatřovat absolutně žádnou souvislost s prováděním tvrzených stavebních prací. Závěrem soud zdůrazňuje, že stěžovatel kromě tvrzení o užití přijatých zdanitelných plnění k realizaci plnění dle smlouvy o dílo (která dokládal touto smlouvou a výpovědí svědkyně Č.) žádné další doklady, které by byly alespoň teoreticky způsobilé splnění podmínky podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty prokázat (např. skladovou evidenci, knihu jízd, stavební deník, přehled provedených prací atd.), správci daně nenavrhl ani nepředložil.

[39] Závěr daňových orgánů a krajského soudu, že stěžovatel neprokázal splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, je tedy správný.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Soud vzhledem ke shora uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[41] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu